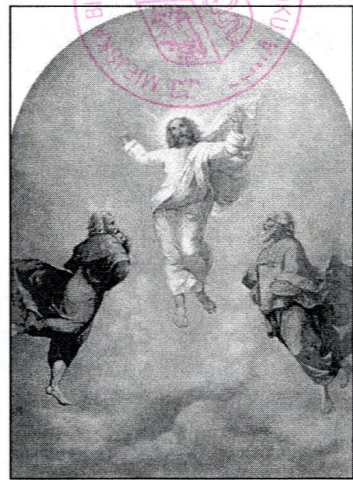

Góra Przemienienia

Tygodnik parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku

Góra Przemienienia nr 2(494) 13 stycznia 2013r.

Młodzież z Sanoka na Pielgrzymce Zaufania przez Ziemię

*Grupa młodzieży Sanoka i okolic, pod opieką ks. Jacka Michno i ks. Grzegorza Sochy,
przed bazyliką św. Franciszka w Asyżu, fot. Magdalena Inglot*

Sakramenty - znaki nie z tej ziemi (KKK 1113-1131)

Uroczystość Chrztu Pana Jezusa kończy okres Bożego Narodzenia. Scena rozgrywająca się nad Jordanem jest jednocześnie kresem i początkiem; jest kresem Starego Przymierza i początkiem Nowej Ery, w której każdy chrześcijanin będzie mógł zanurzyć się

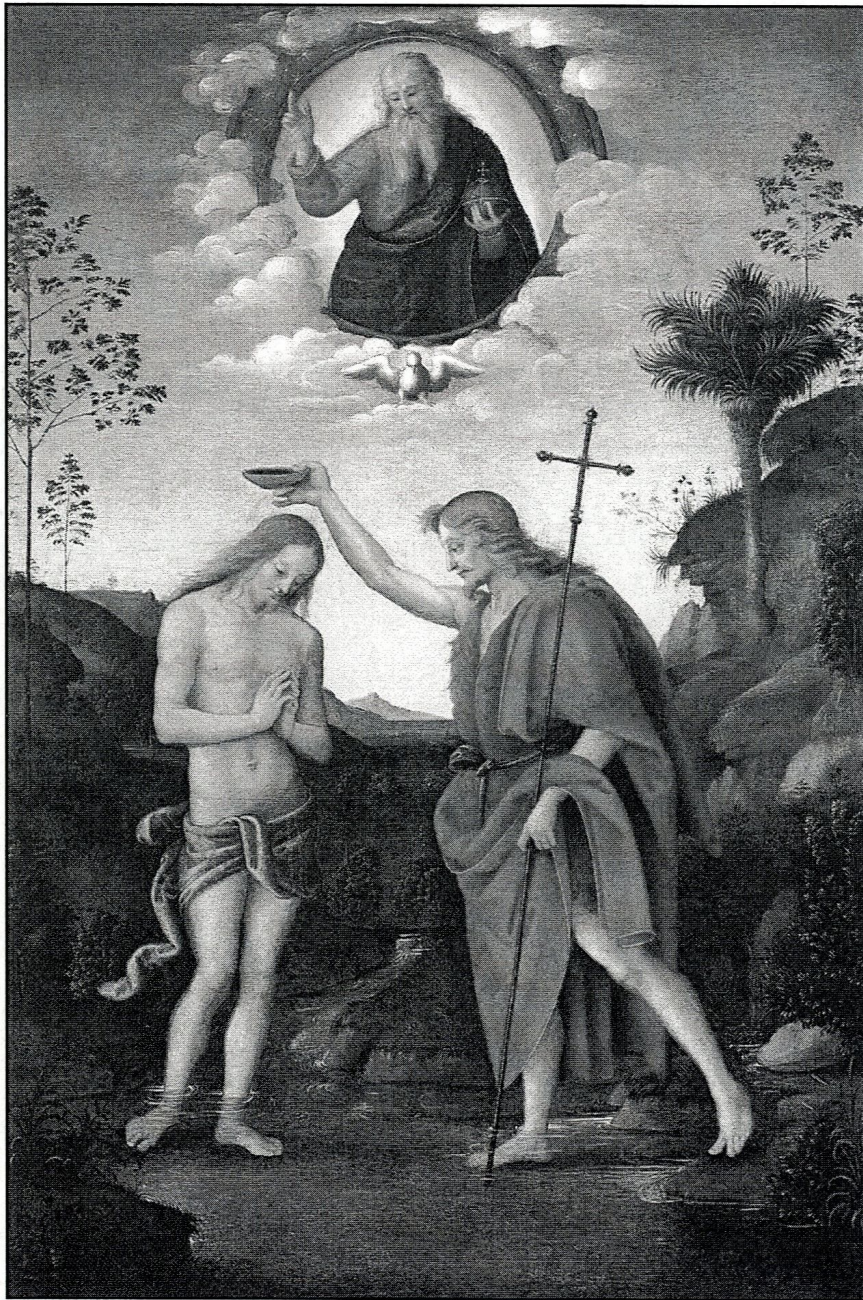
w oczyszczającym Zdroju Krwi Chrystusa. „*Tyś jest mój Syn Umiłowany, w Tobie mam upodobanie*” (Łk 3,22) – słowa Boga Ojca wskazują na tożsamość Jezusa i są jednocześnie zachętą do wpatrywania się w Niego, wsłuchiwania się w Jego głos, naśladowania

Go w postępowaniu.

W Uroczystość chrztu Pańskiego przychodzi nam omówić temat sakramentów w Kościele. Czym są sakramenty? Są to – najkrócej mówiąc - widzialne znaki działania niewidzialnej łaski Boga. Słowo Boże przekonuje nas niezmiennie, że Bóg działa w życiu ludzi, że opiekuje się nami i otacza nas miłością. Jako istoty ludzkie, cieleśnie – duchowe, potrzebujemy znaków, takich gestów i słów, które nas przekonają o Bożym działaniu. Właśnie takimi znakami są sakramenty, które ustanowił nie kto inny, lecz sam Chrystus. Niektóre z nich ustanowił On w sposób bezpośredni, przez własne słowa lub czyny, inne zrodziły się we wspólnocie Kościoła, który także jest dziełem Chrystusa. W Kościele katolickim funkcjonuje siedem sakramentów, które zapewne dobrze znamy: chrzest, bierzmowanie, Eucharystia, pokuta, namaszczenie chorych, kapłaństwo, małżeństwo.

Myślę, że rozważając temat sakramentów warto sięgnąć jeszcze głębiej. Musimy uświadomić sobie, że sam **Jezus Chrystus jest Prasakramentem**, prawdziwym Znakiem objawienia się Boga i źródłem sakramentów, ponieważ w Nim samym ukazała się w sposób widzialny miłość Boga do człowieka. On przyjmując postać człowieka stał się znakiem widzialnym dla ludzi, mógł być postrzegany ludzkimi zmysłami. Dzięki kontemplacji Jego życia i działalności dochodzimy do poznania tajemnicy Boga i tego, jak wielką miłością Bóg nas obdarował.

Drugim znakiem niejako sakramentalnym, który nie należy do „siódemki”, jest **wspólnota Kościoła**. Kościół, czyli ludzie należący do Chrystusa przez chrzest i wiarę, jest także znakiem, przez który dostrzegamy działanie Boga. Kiedy obserwujemy tłumy

Bacchiacca, Chrzest Chrystusa, ok. 1520 r., Akademia Sztuk Pięknych, Wiedeń

W NUMERZE	Zbierzcie pozostałe ułamki.....2	Pielgrzymka Zaufania prrzez Ziemię.....8
	Kalendarium 2012.....4	Koncert kołęd.....12
	Informacja o udzielonej pomocy rodzinom.....6	W zadumie nad starymi kalendarzami.....14
	Nie był Mu obcy bezdomny.....7	Ogłoszenia i intencje.....16

ludzi obecne na pielgrzymkach papieskich lub biorące udział w celebracjach okolicznościowych w różnych sanktuariach, ta wspólnota staje się widzialnym znakiem dla innych, lud staje się prawdziwie Kościołem, a łącząc się duchowo z tym ludem i my pogłębiały naszą wiarę i przyjaźń z Chrystusem, założycielem Kościoła.

I wreszcie dochodzimy do siedmiu sakramentów Kościoła Katolickiego. Wokół nich koncentruje się całe życie Kościoła (KKK 1113). Są one sakramentami Kościoła w podwójnym znaczeniu: dzieją się „przez Kościół” i „dla Kościoła” (KKK 1118). Znaczy to, że tylko w Kościele mogą się one dokonywać, a z drugiej strony „budują Kościół”, umacniając jego członków w miłości względem Boga i siebie samych. Trzy z sakramentów wyciskająca duszy człowieka niezatarte znamię, czyli mogą być przyjmowane tylko jeden raz w życiu: chrzest, bierzmowanie i kapłaństwo.

Wszystkie sakramenty są znakami wiary. Przyjmować je mogą tylko ci, którzy mają wiarę, a celem ich działania jest umacnianie i utwierdzanie tejże wiary i uświęcanie człowieka. Słusznie więc nazywa się je „sakramentami wiary” (KKK 1123). Wiara Kościoła poprzedza wiarę człowieka, dlatego sakrament chrztu może być przyjmowany przez nieświadome wszystkiego dzieci; wspólna modlitwa ludu Bożego ma doprowadzić dziecko do pełni wiary. Obrzęd sakramentu nie może być w żaden sposób modyfikowany i zmieniany przez szafarza, ani przez

wspólnotę, albowiem jest elementem żywej i nienaruszalnej Tradycji Kościoła.

Sakramenty święte godnie celebrowane są skuteczne, to znaczy udzielają łaski, którą oznaczają. Jezus zawsze działał w sakramentach, ponieważ Ojciec zawsze wysłuchuje modlitwy Kościoła swego Syna (KKK 1127). Warto sobie uświadomić i pamiętać, że sakramenty działają „*ex opere operato*”, to znaczy przez sam fakt spełnienia czynności, niezależnie od osobistej świętości szafarza. Znaczy to ni mniej, ni więcej, że nawet niegodziwie żyjący szafarz, udziela ważnie każdego sakramentu, jeśli dokona przepisanych czynności. Jest to bardzo ważne, abyśmy nie mieli nigdy wątpliwości, czy sakrament przyjęty np. od szafarza, który żył w grzechu i opuścił potem stan kapłański jest ważny. Odpowiedź: Ważny jest zawsze, jeżeli dokonały się przepisane przez Kościół czynności i modlitwy, a to możemy zweryfikować uczestnicząc w udzielaniu sakramentu. Owoce, czyli duchowe skutki sakramentu zależą jednak nie tylko od samej formuły, która jest znakiem działania Bożej łaski, ale także od dyspozycji tego, który sakrament przyjmuje (KKK 1128).

Kościół naucza, że dla wierzących przyjmowanie sakramentów jest konieczne do zbawienia. Każdy człowiek, który rezygnuje świadomie z sakramentów, zaświadcza przez to o swojej niewierze (lub bardzo słabej wierze) i zaciąga w sercu winę moralną.

A więc długie, trwające miesiące czy lata, nieprzystępowanie do spowiedzi i Komunii świętej, jest zaniedbaniem, które może obrócić się w utratę wiary. Podobnie jest, z modnym obecnie, lekceważeniem sakramentu małżeństwa. Każdy dzień, miesiąc, tym bardziej rok, trwania w związku niesakramentalnym jest wyrazem miałkiej wiary, która nie wpływa w żaden sposób na codzienne życie i może nie wystarczyć do zbawienia, gdy stanie przed Bogiem w dniu sądu.

Sakramenty są świętością Kościoła. Są one znakami, pochodzącymi „nie z tej ziemi”, bo od samego Boga. Zostały ustanowione osobiście przez samego Chrystusa lub przez Kościół, będący Jego umiłowanym Dziełem. Nie lekceważmy sobie żadnego sakramentu: ani chrztu, ani bierzmowania, ani spowiedzi czy Komunii św., ani namaszczenia chorych, ani kapłaństwa czy małżeństwa. Wszystkie one są ważne i wszystkie dają nam życie wieczne. Jeśli ktoś lekceważy jakiś sakrament, to sam daje świadectwo, że wiara Kościoła nie ma dla niego większego znaczenia. My natomiast bądźmy wierni przesłaniu Jezusa, który po obmyciu w Jordanie wyrusza, aby głosić Ewangelię. Pamiętajmy, że przecież On sam ostrzegał, wzywając do przyjęcia wiary i chrztu: „*Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony, kto nie uwierzy będzie potępiony*” (Mk 16,16).

Ks. Tomasz Grzywina

Teksty mszy świętych do osobistych refleksji

Poniedziałek: Hbr 1,1-6; Ps 97,1-2.6-7.9.12; Mk 1,15; Mk 1,14-20

Wtorek: Hbr 2,5-12; Ps 8,2a.5-9; 1 Tes 2,13; Mk 1,21-28

Środa: Hbr 2,14-18; Ps 105,1-4.6-9; J 10,27; Mk 1,29-39

Czwartek: Hbr 3,7-14; Ps 95,6-11; Mt 4,23; Mk 1,40-45

Piątek: Hbr 4,1-5.11; Ps 78,3.4bc.6-8; 2 Kor 5,19; Mk 2,1-12

Sobota: Hbr 4,12-16; Ps 19,8-10.15; Mk 2,17; Mk 2,13-17

Niedziela: Iz 62, 1-5; Ps 96; 1 Kor 12, 4-11; 2 Tes 2, 14; J 2, 1-12

1. Najważniejsze wydarzenia w Kościele katolickim

1 stycznia: 45. Światowy Dzień Pokoju pod hasłem „Wychowanie młodzieży do sprawiedliwości i pokoju”;

6 stycznia: Watykan - Benedykt XVI odprawił uroczystą Mszę świętą w bazylice św. Piotra i udzielił sakry biskupiej ks. arcybiskupowi Markowi Solczyńskiemu, którego mianował nuncjuszem w Gruzji i Armenii. Ogłosił także nazwiska 22 nowych kardynałów;

15 stycznia: „Niedziela” nr 3: Reforma Benedykta XVI, Zmiany w dykasteriach watykańskich;

18-25 stycznia: Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan, pod hasłem: „Przemienieni przez zwycięstwo Jezusa Chrystusa” (por. 1 Kor 15,51-58);

26 stycznia: XII Dzień Islamu w Kościele katolickim;

29 stycznia: 59 Światowy Dzień Trędowatych;

18 lutego: Kościół katolicki ma 22 nowych kardynałów. Nie ma wśród nich Polaków;

23-29 marca: Benedykt XVI odwiedził Meksyk i Kubę. Pielgrzymka ta jest postrzegana jako „budzenie Kościoła” na Kubie („Niedziela”, nr 13, 25.03.2012).

15 kwietnia: „Gość Niedzielny” – „Benedykt XVI upomniał księży buntowników”.

19 kwietnia – Siódma rocznica wyboru ks. kard. Josepha Ratzingera na Stolicę Piotrową, który przybrał imię jako Benedykt XVI.

29 kwietnia: W Kościele katolickim rozpoczął się 49. Tydzień Modlitw o Powołania.

24 maja: Dzień Pamięci i Modlitwy za Kościoły w Chinach.

30 maja – 3 czerwca: Mediolan – VII Światowe Spotkanie Rodzin. List Ojca Świętego Benedykta XVI.

10 czerwca: „Gość Niedzielny” – Biskupi USA zachęcają wiernych do modlitewnej krucjaty w obronie wolności religijnej, jak również do „obywatelskiego nieposłuszeństwa, jeśli rozporządzenie nakazujące pracodawcom finansowanie środków poronnych, antykoncepcyjnych i sterylizacji” wejdzie w życie.

10 czerwca: Dublin, 50. Kongres Eucharystyczny pt. „Eucharystia: Wspólnota z Chrystusem i Nawzajem ze Sobą”. Mszy świętej na zakończenie tego Kongresu (17.06) przewodniczyć będzie papieski legat kard. Marc Ouellet, prefekt watykańskiej Kongregacji ds. Biskupów.

10 czerwca: Włochy: „Pół miliona euro na pomoc dla ofiar trzęsienia ziemi przekazał papież. Są to pieniądze zebrane w czasie VII Światowego Spotkania Rodzin w Mediolanie” (Gość Niedzielny).

10 czerwca: „Gość Niedzielny” – „Tajne skarby ujawnione. Wydarzeniem kulturalnym roku okrzyknięto wystawę „Tajne Archiwum Watykańskie się ujawnia”. Po raz pierwszy w historii bezcenne eksponaty opuściły Watykan i ściągają do Muzeum Kapitolinńskiego w Rzymie tłumy”.

10 czerwca: „Niedziela” – List Kon-

gregacji ds. Duchowieństwa na Światowy Dzień Modlitw o Uświęcenie Kapłanów, na 15.06.2012.

24 czerwca: „Gość Niedzielny” – Coraz więcej księży w ostatnim dziesięcioleciu w Kościele katolickim - podał centralny Urząd Statystyki Kościoła przy Watykanie, a także „550 tys. podpisów przeciw homomaleństwu” zebranych w Anglii, przez przedstawicieli Kościoła anglikańskiego.

15 lipca: „Gość Niedzielny” – Spór o Piusa XII. Instytut Yad Vashem zmienił ocenę Piusa XII. To ważny krok w dochodzeniu do prawdy o papieżu, który przez lata był przedstawiany jako sojusznik Hitlera.

22 lipca: „Niedziela” – Trwa exodus chrześcijan (Irak).

29 lipca: „Gość Niedzielny” – Granice reform. Niektórzy twierdzą, że w Austrii mamy do czynienia praktycznie ze schizmą, spowodowaną przez nieposłuszeństwo Inicjatywy Proboszczów. Wśród teologów, akademików i czasopism uprawia się antyrzymską przemądrzałość, szkodliwą dla całego Kościoła.

5 sierpnia: „Gość Niedzielny” – Benedykt XVI mianował abp. Zygmunta Zimowskiego członkiem Kongregacji ds. Biskupów. „Znak dla Europy” artykuł o św. Edycie Stein.

14-16 wrzesień: Benedykt XVI w Libanie. „Wołanie o pokój” – „Niedziela”, 23.09.2012.

7 października: W Watykanie rozpoczął się XIII Synod Biskupów całego świata nt. „Nowa ewangelizacja dla przekazu wiary chrześcijańskiej”.

7 października: „Niezwykła mistyczka, z której zlaicyzowany Zachód zrobił zielarkę i średniowieczną Magdę Gessler. I mnich, który dwa lata spędził w więzieniu inkwizycji i rozoznawał objawienia Teresy Wielkiej, będące wyzwaniem dla spowiedników. Dołączą do elitarnego grupy „35”. Artykuł o św. Janie z Avila i św. Hildegardzie, którzy zostaną włączeni do grona doktorów Kościoła – „Gość Niedzielny” – 7.10.2012.

7 października: „Gość Niedzielny”: „Polityk na kolanach”. Na Mszy cały czas klęczał. Słowem i Eucharystią ładował „akumulatory”. Kończy się proces beatyfikacyjny jednego z oj-

ców założycieli zjednoczonej Europy” – artykuł o Robercie Schumanie, premierze Francji, przewodniczącym Parlamentu Europejskiego i inicjatorze integracji europejskiej.

11 października: Watykan. **Otwarcie ROKU WIARY.** „Odczytywanie busoli. Rok Wiary rozpoczął się w 50. rocznicę inauguracji Soboru Watykańskiego II. Bł. Jan Paweł II nazwał go „niezawodną busolą”, wskazującą drogę Kościoła w XXI wieku. Benedykt XVI podkreśla, że sobór wymaga właściwego odczytania – „Niedziela”, 07.10.2012.

28 października: Watykan – zakończenie Synodu Biskupów.

18 listopada: „Gość Niedzielny” – „Prawo do Chrystusa. Co roku 6 mln wyznawców islamu prosi o chrzest”.

25 listopada: „Niedziela” – Benedykt XVI. Jezus z Nazaretu. Dzieciństwo” – refleksja Papieża o Jezusie Chrystusie.

2 grudnia: „Gość Niedzielny” – „Piąty konsystorz Benedykta” (o nominacji sześciu nowych kardynałów).

2. Najważniejsze wydarzenia w Kościele w Polsce

Pod koniec grudnia 2011 roku, o czym prasa katolicka doniosła na początku Roku Pańskiego 2012:

- nowe nominacje na stolice biskupie: dotychczasowy biskup zamojski – lubaczowski Wacław Depo, został mianowany przez Benedykta XVI arcybiskupem metropolitą częstochowskim („Niedziela”, nr 2; „Gość Niedzielny”, nr 1).

- nowym pasterzem diecezji gliwickiej został dotychczasowy biskup pomocniczy diecezji opolskiej Jan Kopiec, profesor nauk teologicznych („Gość Niedzielny”, nr 1);

1 stycznia rozpoczął się w Polsce Rok Księdza Piotra Skargi;

17 stycznia: XV Dzień Judaizmu w Kościele katolickim w Polsce. Hasło: „Odtąd nie będziesz zwał się Jakub, lecz Izrael” (Rdz 32,29);

22 stycznia: „Gość Niedzielny” – „Msze sprawowane przez ks. Natanka są świętokradzkie” – oświadczenie Konferencji Episkopatu Polski; „Biskupi bronią TV Trwam”;

29 stycznia: Trwa nadal akcja zbierania podpisów w obronie katolickich mediów, które przez obecnie rządzącą

ekipę są dyskryminowane (zob. „Niedziela”, z dnia 29.01.2012: „Katolicy wykluczeni. Nie dyskryminować katolickich mediów”);

19-25 lutego: Tydzień Modlitw o Trzeźwość;

19 lutego: „Gość Niedzielny” – „O chlebie i wodzie”; „Czego uczą w szkołach Nowej Ewangelizacji?”; „Mówić prawdę o pedofilii”; „Tragedia w Sosnowcu wstrząsnęła Polską”; „Młode, wykształcone, bezdzietne”;

19 lutego: „Niedziela” rozpoczęła cykl rozważań na temat uczynków miłosiernych co do ciała;

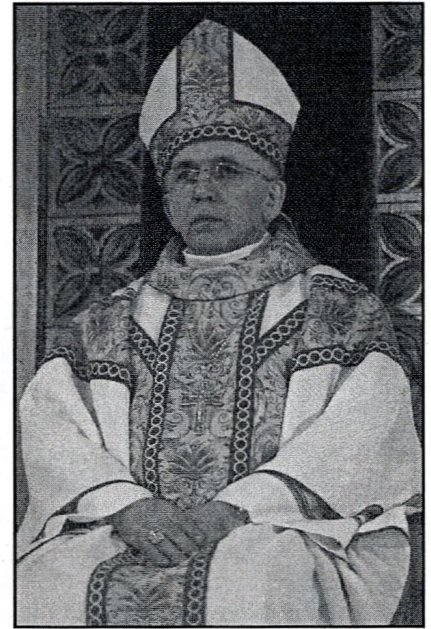
26 lutego: „Gość Niedzielny” – „Likwidacja Funduszu Kościelnego”; „Grzesznych upominać”; „W cztery oczy”. „Kiedy i jak powiedzieć grzesznikowi, że grzeszy – podpowiada o. Jordan Śliwiński”; „Prorok”. „O ks. Franciszku Blachnickim mówi ks. Adam Wodarczyk, postulator procesu beatyfikacyjnego, moderator Ruchu Światło – Życie”; tenże Tygodnik w okresie Wielkiego Postu podjął się omówienia wszystkich uczynków miłosierdzia chrześcijańskiego co do duszy: grzesznych upominać, nieumiejętnych pouczać, wąpiącym dobrze radzić, strapionych pocieszać, krzywdy cierpliwie znosić, urazy chętnie darować, modlić się za żywych i umarłych.

4 marca: „Gość Niedzielny” numerem 1” – jeśli chodzi o sprzedaż tygodnika; „Dzień Modlitwy, Postu i Solidarności z Misjonarzami”; „Sprawdzian. Czy czeka nas konflikt rządu Tuska z wyznaniem religijnymi w Polsce?”; „Prymas mówi jasno. Rząd nie ma prawa bez zawarcia umowy z Kościołem zlikwidować Funduszu Kościelnego”;

4 marca: „Niedziela” – „Manifestacja poparcia dla TV Trwam”; „Państwo chce coraz więcej”; „Kościół do bicia, biskup do bicia, ksiądz do bicia” – o atakach na duchowieństwo przez dzisiejszych rządzących i niezyciwe media po liście naszego ks. abpa Józefa Michalika na I Niedzielę Wielkiego Postu;

11 marca: „Gość Niedzielny” – „Kościół biedny – bogaty – ubogi”; „Centrum dowodzenia. Kościołowi w Polsce brakuje przywództwa”; „Niedziela” – „Ile pieniędzy ma Kościół?”;

25 marzec: 20. rocznica nowego podziału administracyjnego Kościoła w Polsce. „Reforma na miarę tysiącle-

cia” („Niedziela”; „Abp Wacław Depo o trudnych sprawach w relacji Państwo – Kościół”, nr 13, z dnia 25 marca 2012).

15 kwietnia: „Gość Niedzielny” – „Udana Noc Konfesjonatów”; „Piękno łaski Mojej” – Święto Bożego Miłosierdzia; „Właściwy kierunek” – w sprawie Funduszu Kościelnego.

22 kwietnia rozpoczął się IV Tydzień Biblijny.

25 kwietnia: Pelplin, w wieku 72 lat zmarł biskup pelpliński Jan Bernard Szłaga, pierwszy ordynariusz diecezji pelplińskiej, która została utworzona w roku 1992. Niech odpoczywa w pokoju.

30 kwietnia – 1 maja: „Nasz Dziennik” – „Nauczyciel Prawdy” – w pierwszą rocznicę beatyfikacji Jana Pawła II. „Jan Paweł II do współczesnych”.

3 maja: Ks. abp J. Michalik na Jasnej Górze poświęcił **Epitafium Smoleńskie**.

6 maja: „Niedziela” – **EPTAFIUM SMOLEŃSKIE W SANKTUARIUM NARODU POLSKIEGO**, a także „Co dalej z katechezą szkolną?”

12 maja: Diecezja tarnowska ma swojego biskupa ordynariusza. Jest nim bp Andrzej Jeż, wywodzący się z miejscowego duchowieństwa.

10 czerwca: „Gość Niedzielny” – „Polska maszerowała dla rodziny. Marsze dla życia i rodziny przeszły w pierwszą niedzielę czerwca przez ulice 43 miast w całej Polsce. – **W sumie uczestniczyło w nich ok. 50 tys. osób** – szacuje koordynator inicjatywy Jarosław Kniotek”.

(C.d.n.)

Informacja o udzielonej pomocy materialnej rodzinom wielodzietnym w 2012r

Krag Sanocki Stowarzyszenia Pomoc Rodzinie im. św. ks. Zygmunta Gorazdowskiego w Sanoku w 2012r udzielił pomocy 341 najuboższym rodzinom wielodzietnym w tym około 200 dzieciom na kwotę 31.236,19zł.

*Ze środków 1% od podatku opłacono podręczniki i przybory szkolne dla 13 rodzin na kwotę 1.500zł.

*W przypadkach ekstremalnych zapłacono za gaz, prąd, wodę, leki, bilety dojazdowe do szkoły dla dzieci – z tej pomocy skorzystało 8 rodzin na łączną kwotę 1.799,90zł

*W dniu 06 grudnia 2012r zorganizowaliśmy „wieczór mikołajkowy” dla 42 najuboższych

dzieci na kwotę 2.159,25zł .

*Dla nowonarodzonego dziecka zakupiliśmy wyprawkę: ubranka, koszulki, rajstopki, rożek,

kosmetyki, pampersy na kwotę 199zł.

*Zakup zeszytów dla dzieci 124sztuk na kwotę 124zł.

*W ramach współpracy z parafią Fara w Sanoku rozdaliśmy żywność z programu PEAD, przywieziona z Caritasu z Przemyśla:

- rozdano 2.880 litr mleka

-żywność jak : kasza, mąka, cukier, konserwy, płatki, ryż, kawa zbożowa, musli, makaron

łącznie 5.389,64kg na kwotę 18.082,69zł.

*przetwory mięsne w ilości 24,90kg rozdano dla 21 rodzin na kwotę 490,67zł.

*Z rzeczy używanych , ale w dobrym stanie skorzystało 73 rodziny.

- odzieży przekazano 686kg na kwotę 686zł

-buty otrzymało 75 osób na kwotę 375 zł

-dzieci otrzymały zabawki 25 sztuk na

kwotę 25zł

-rozdano rodzinom dla dzieci: rowerek 1szt. chodziki 2 szt. nosidełka, plecak, torebki

na kwotę 200zł.

-przekazano i zawieszono meble dla 3 rodzin:

1. fotel jednoosobowy na kwotę 50zł

2.sofa dwuosobowa na kwotę 200zł

3.meble pokojowe komplet na kwotę 100zł

4.komputer dla dziecka na kwotę 100zł

5.telewizor na kwotę 50zł

Wszystkim ofiarodawcom, darczyńcom członkom Stowarzyszenia serdecznie dziękujemy.

BÓG ZAPŁAĆ!

Sanok dnia 31.12.2012r

Dyrektor Kregu

Milczanowska Barbara

Nie był Mu obcy bezdomny...

(wspomnienie)

Wysłuchawszy (w Radio Maryja) homilii arcybiskupa śp. Ignacego Tokarczuka wygłoszonej podczas Mszy Świętej z okazji pielgrzymki Rodziny Radio Maryja na Jasną Górę w Częstochowie w 1997r, postanowiłam napisać wspomnienia i wrażenia ze spotkania z śp. ks. arcybiskupem Ignacym Tokarczukiem.

Cała homilia przepełniona była, troską o przyszłość narodu, dbanie i pogłębieniem wiary katolickiej, ostrzeżeniem przed postmodernizmem, manipulacją, socjotechniką, demoralizacją społeczeństwa oraz młodzieży.

Jego troską było nie tylko miasto, robotnicy, wieś, rolnicy, ale także ludzie zagubieni w życiu, bezdomni, których nikt nie chciał uznać, przyjąć, zatrudnić, a nawet zameldować.

W okresie Jego sprawowania władzy biskupiej w archidiecezji przemyskiej, powstawały kuchnie dla biednych i schroniska dla bezdomnych organizowane przez ludzi dobrej woli i wrażliwych na bezradność ludzi, którzy w nowych warunkach rzeczywistości nie potrafili się odnaleźć.

Tak też w Sanoku powstało schronisko dla bezdomnych w 1992r i 17 lutego tegoż roku do schroniska przybyło pierwszych trzech bezdomnych, zmarzniętych i głodnych, gdzie znaleźli przychyłność i serdeczność ludzi, dach nad, głową, ciepły posiłek i spanie. (Było bardzo zimno, padał śnieg, wiał silny wiatr-jednym słowem zawiechuła śnieżna)

Arcybiskup śp. Ignacy Tokarczuk był w schronisku im. Brata Alberta dwa razy na wigilii (Jeśli mnie pamięć nie myli było to 1993 i 1994r), bowiem problemy bezdomności i biedy ludzkiej abp śp. Ignacemu Tokarczukowi nie były obce. Mieszkańcy bardzo przeżywali, dowiedziawszy się o przyjeździe abp na wigilię.

Arcybiskup był witany entuzjastycznie przez mieszkańców schroniska. Zgromadzeni mieszkańcy na korytarzu przy oświetlonej i pięknie ustrojonej choince witali śp. abp Ignacego Tokarczuka grając i śpiewając kolędę: „Wśród nocnej ciszy”. Po powitaniu arcybiskupa, na jadalni łąmiąc się opłatkiem

z obecnymi i składając życzenia Bożonarodzeniowe, arcybiskup dzielił się miłością, pokojem i nadzieją na lepsze jutro dla każdego bezdomnego.

Gdy abp Tokarczuk był na rekonwalescencji u Sióstr Zgromadzenia Najświętszej Marii Panny w Starej Wsi (gmina Brzozów) pojechaliśmy razem z proboszczem parafii p/w Przemienienia Pańskiego w Sanoku w odwiedziny. Wizyta trwała krótko, bowiem abp był po ciężkiej operacji. Siostry pozwoliły nam zwiedzić Kaplicę, w której modliły się i wypraszały łaski dla chorego arcybiskupa.

W 2001r na 10-lecia Koła Towarzystwa Pomocy im. św. Brata Alberta w Gorzycach koło Sandomierza, było spotkanie integracyjne dziesięciu kół Towarzystwa Pomocy im. św. Brata Alberta województwa Podkarpackiego. Mszę św. odprawił i homilię wy-

głosił arcybiskup Ignacy Tokarczuk. Po mszy św. składaliśmy Mu podziękowania za Mszę Św. słowo Boże, którym byliśmy zbudowani radami w wskazówkami w działaniu charytatywnym- aby niosąc pomoc materialną nie zapominać o duchowości człowieka, o sianiu wiary miłości i nadziei wśród bezdomnych i potrzebujących pomocy. Poczytuje sobie za zaszczyt, będąc w trzysobowej delegacji, która składała arcybiskupowi podziękowania i życzenia.

Za Jego nieugiętą wiarę, hart ducha, patriotyzm, umiłowanie Boga i Ojczyzny, za wszystkie homilie, które słyszałam lub czytałam dziękuję Mu i modłę się by Pan Bóg wynagrodził Mu za wszystkie trudy, cierpienia.

Wanda Wojtuszevska

Młodzież z Sanoka na Pielgrzymce Zaufania przez Ziemię – Rzym 2012/13

W Rzymie od 28 grudnia do 2 stycznia w Europejskim Spotkaniu Młodych w duchu Taize wzięło udział 40 tys. młodych z całej Europy a wśród nich 12 tys. z Polski. Młodym Polakom towarzyszyło 400 kapłanów i bardzo wiele siostr zakonnych. Było to już 35 spotkanie, często określane jako „Pielgrzymka zaufania przez ziemię” i rzeczywiście sama podróż jak i pobyt w Wiecznym Mieście były ogromnym zaufaniem Bogu i organizatorom. Przygotowania do spotkania w Rzymie trwały od roku, od 3 miesięcy wolontariusze szukali noclegów dla Europejczyków. W każdej diecezji naszego kraju działały poszczególne ośrodki przygotowujące do tego spotkania. Jednym z nich był sanocki punkt prowadzony przez ks. Jacka Michno przy kaplicy św. Maksymiliana obok I Liceum Ogólnokształcącego.

Nikt z wyjeżdżających nie wiedział wcześniej gdzie będzie miał nocleg i w jakich warunkach. Organizatorzy kazali nam się przygotować na każde warunki. Nasza 80-cioosobowa pielgrzymka zaufania rozpoczęła się 27 grudnia Mszą św. o godz. 4.00 rano. O 5.00 dwoma autokarami wyruszyliśmy kierując się na przejście graniczne w Barwinku, potem przez Słowację, Węgry, Słowenię do Włoch. W samym Rzymie byliśmy ok. 6.00 28-go. To nie był koniec podróży, bo od parkingu trzeba było metrem dojechać do centralnego punktu przyjęć, skąd podzieleni na kilka różnych grup udaliśmy się do wskazanych parafii w Rzymie a te z kolei rozsyłały nas na miejsce noclegu. Około południa wiedzieliśmy, gdzie będziemy mieszkać do 2 stycznia. Warunki mieszkaniowe, jak informowali organizatorzy, w zależności od parafii były różne. Jedni mieszkali w domach prywatnych u rodzin, inni w domach zakonnych, jeszcze inni w salkach parafialnych a byli i tacy, co mieszkali w hali razem z 2 tysiącami innych osób (bez prysznica i ciepłej wody). Zazwyczaj w miejscu zamieszkania była młodzież z kilku krajów.

Tak rozlokowani udaliśmy się na

Bazylika św. Pawła za Murami fot. brat Piotr Hryma

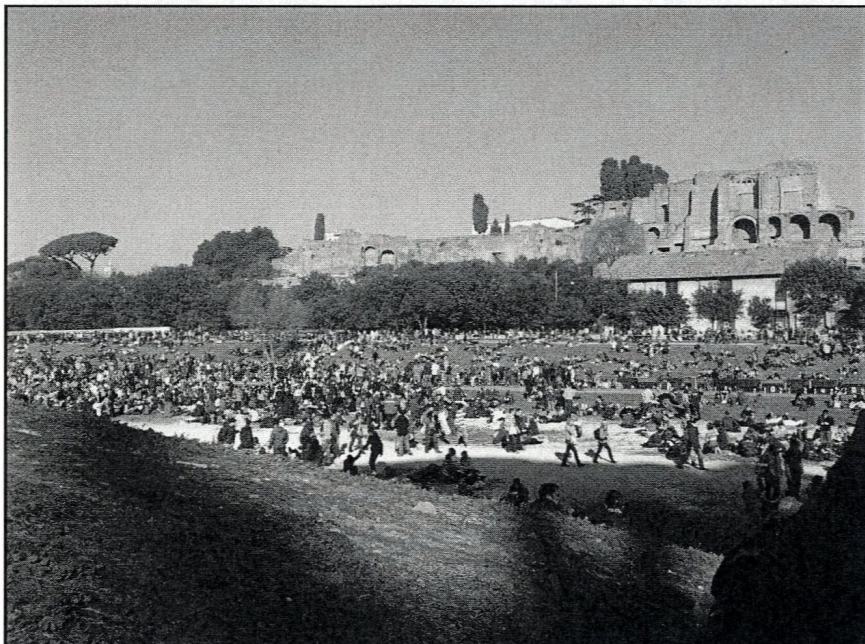
Bazylika św. Pawła za Murami fot. Magdalena Inglot

Bazylika św. Piotra fot. Magdalena Inglot

Bazylika św. Piotra fot. Magdalena Inglot

Circo Massimo fot. brat Piotr Hryma

Forum Trajanum fot. ks. Grzegorz Socha

miejsce wydawania posiłku. Imponujący to widok, kiedy plac wypełnia się ludźmi a kolejne setki są w drodze po jedzenie. Circo Massimo pomieścił bez problemu tak wielką rzeszę ludzi. Nikt nie odszedł z tego miejsca głodny.

Od popołudnia można było każdego dnia zwiedzać miasto. Korzystaliśmy z tych dobrodziejstw, sycąc naszą ciekawość cudownymi widokami miasta antycznego i nowożytnego. Na szczególną uwagę zasługuje Kolo-seum, Forum Romanum, Forum Trajanum, Plac Wenecki, Plac Hiszpański ze schodami, Fontanna di Trevi. Z atrakcji o charakterze religijnym należy wymienić wspaniałe bazyliki rzymskie: św. Piotra, św. Pawła za Murami, Matki Bożej Większej i Anielskiej, św. Jana na Lateranie a także Katakumby św. Kaliksta i Sebastiana oraz muzea watykańskie z Kaplicą Sykstyńską. Miejsc było wiele i nie udało się być w każdym. Jednego popołudnia udaliśmy się nad morze.

Przed południem udawaliśmy się na wspólne modlitwy do kościołów parafialnych. Po nich odbywały się spotkania w międzynarodowych grupach dzielenia. Młodzi dzielili się tym, co ich przywiodło do Rzymu i jak wygląda wiara w ich rozumieniu, jak i gdzie szukają Boga. W niedzielę i Nowy Rok uczestniczyliśmy w Eucharystii, na której słowo Boże też było czytane i rozważane w różnych językach.

Wieczorami były sprawowane piękne liturgie ze śpiewem kanonów Taize, słuchaniem słowa i medytacją. Szczególny charakter miało nabożeństwo na Placu św. Piotra, któremu przewodniczył Ojciec św. Benedykt XVI. Każdy uczestnik otrzymał wtedy świecę i kiedy Papież przemawiał do Polaków, tysiące świateł uniosło się do góry. Wtedy można było poczuć ogromną więź duchową i solidarność polskiej młodzieży. Byłem dumny, że jest nas aż tyle, byłem dumny z naszej sanockiej młodzieży, że dają świadectwo obecności Boga w ich życiu.

W wieczór sylwestrowy, my Polacy, zgromadziliśmy się o 22.00 na Eucharystię, po niej mieliśmy modlitwy o pokój, razem z innymi krajami. O północy złożyliśmy sobie życzenia i udaliśmy się na salę pod kościołem, gdzie odbywało się tzw. „święto narodów” – przedstawiciele każdego kraju mieli zaprezentować siebie, swój kraj, swoją

tradycję. Było bardzo radośnie, bez alkoholu. Po 2.00 w nocy udaliśmy się na spoczynek.

Jeszcze jedno wydarzenie zasługuje na uwagę. W Nowy Rok na godz. 16.00 w Bazylice św. Pawła za Murami wszyscy Polacy byli zaproszeni na Nieszpory. Nabożeństwu temu przewodniczyło trzech biskupów. Było ono szczególne, gdyż młodzi uczestnicy spotkania wspólnie złożyli wyznanie wiary. Również wtedy każdy trzymał w dłoni palące się światło – symbol Jezusa Chrystusa, który „oświeca każdego człowieka”. Tutaj już można było doświadczyć,

że to Jezus wszystkich zgromadził w jedno. Podczas Nieszporów świadectwo swej wiary dał bp. Henryk Ciereszko, który dwa tygodnie wcześniej otrzymał święcenia biskupie. Podsumowaniem tego radosnego i podniosłego spotkania były śpiewane przez kilkudziesięcioro rzeszę polskie kolędy. Czuliśmy się jak w Ojczyźnie wtedy.

Wracając do domu, każdy był zadowolony, i nie żałował tego, że się wybrał na tę pielgrzymkę. Po drodze wstąpiliśmy do Asyżu, by pozdrowić świętego Franciszka. Tutaj też była jedyna możliwość na wspólne zdjęcie.

Największą uciążliwością była

oczywiście podróż. Każdy na siedzeniach układał się tak, by znaleźć sobie wygodne miejsce. Do Rzymu trochę się nam dłużyło, ale w drodze powrotnej, kiedy wszyscy prawie już się znali, było bardzo radośnie i miło. Dziś, kilka dni po przyjeździe, młodzież pyta o następne spotkanie za rok, o nasze diecezjalne spotkanie młodych. Chcą jechać, chcą spotkać się z drugim człowiekiem na modlitwie, chcą szukać i spotkać Boga. Jakże nie wskazać im drogi???

Ks. Grzegorz Socha

Duszpasterze grupy z Sanoka ks. Jacek Michno w Asyżu i ks. Grzegorz Socha fot. Magdalena Ingot

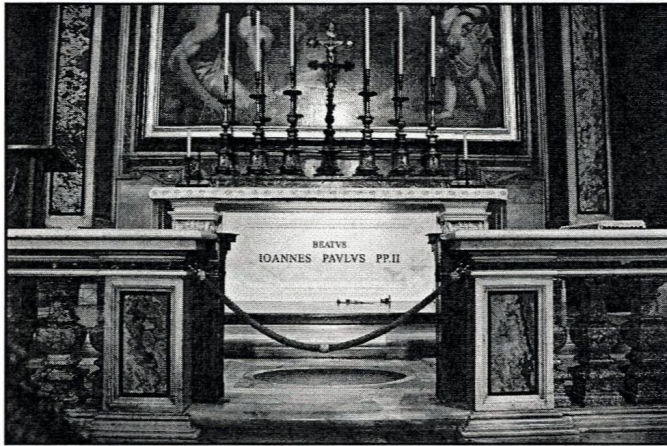
Kasetony i portrety papieży w Bazylice św. Pawła za Murami fot. ks. Grzegorz Socha

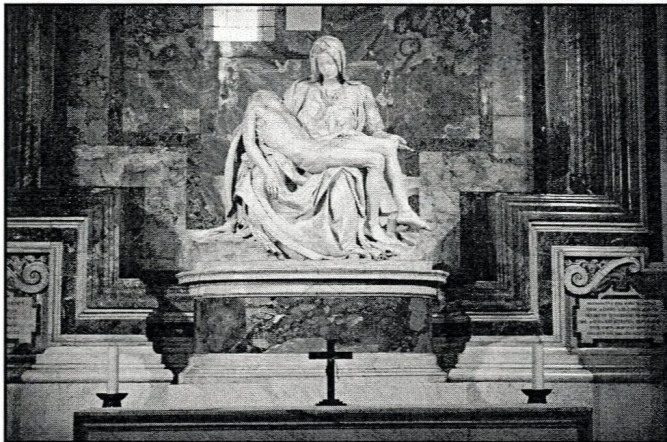
Malowidło w Bazylice św. Franciszka w Asyżu fot. Magdalena Ingot

Koloseum fot. ks. Grzegorz Socha

Nowy grób bł. JP II, fot. Magdalena Inglot

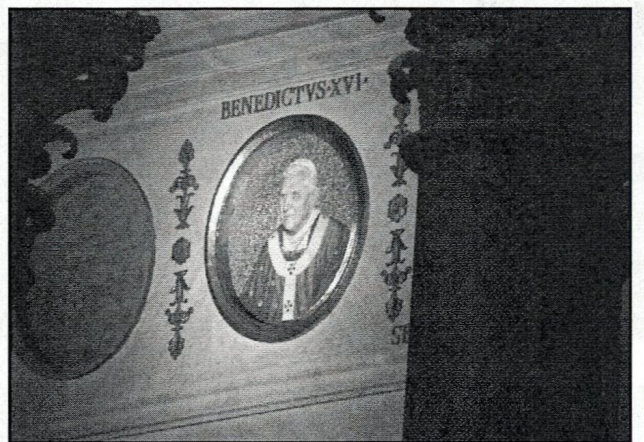
*Pieta Michała Anioła w Bazylice św. Piotra
fot Magdalena Inglot*

Polacy u sióstr misjonarek fot. ks. Grzegorz Socha

*Młodzież przed Bazyliką św. Piotra
fot. ks. Grzegorz Socha*

*Pap. Benedykt XVI Baz. św. Pawła za Murami
fot ks. Grzegorz Socha*

Sylwester, przed Eucharystią fot. Tobiasz Zabiega

„Gloria in excelsis Deo”

6.01.2013 r.

Koncert kolęd w wykonaniu:

Zespół dziecięcy „Souliki”

Zespół młodzieżowy „Soul”

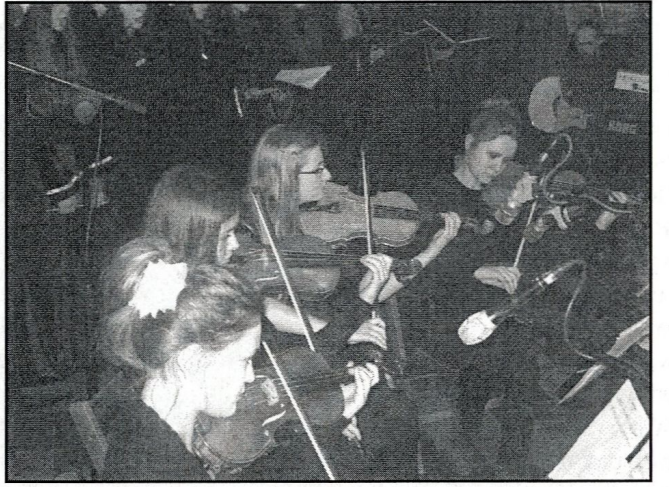
Chór mieszany „Sonores”

Zespół instrumentalny

Dyrygent: p. dr Monika Brewczak

Fot. ks. Tomasz Grzywna

W zadumie nad starymi kalendarzami

Gdy nadchodzi Nowy Rok, staramy się kupić jakiś kalendarz, by mieć pewne rozeznanie w czasie. Jedni kupują kalendarze do zrywania kartek z widoczną wielką datą każdego dnia, inni wolą wiszące kalendarze, przedstawiające, np.: krajobrazy, kwiaty, motyle, konie, koty, dzieci, anioły, zabytki, czy popularne z bł. Janem Pawłem II. Są i tacy, którzy lubią kalendarze książkowe, w których obok kalendarium jest wiele ciekawych porad, opowiadań, artykułów, humoru i ilustracji. Właśnie taki kalendarz był pierwowzorem innych kalendarzy i przed długie wieki stanowił jedną z ważniejszych ksiąg polskiego szlachcica, mieszczanina, a w wiekach późniejszych, chłopca. Minęły czasy świetności kalendarzy książkowych, wyparły je z rynku inne środki przekazu, pozostały jednak w wielu domach jako pamiątki przeszłości. Jedynie wielką popularnością nadal cieszy się na naszym rynku Kalendarz Rolników. Warto przy tej okazji przypomnieć, co o kalendarzach przed laty pisał w Tygodniku Katolickim „Niedziela” pan Jan Uryga.

Słowo „kalendarz” pochodzi z łacińskiego *calendae* – pierwszy dzień miesiąca, zaś księga, w której zapisywano dni, święta i odmiany księżyca, zwała się *calendarium*. Wzorem takich starożytnych ksiąg zaczęły po-

wstawać książki opisujące zjawiska niebieskie, fazy Księżyca, zmiany klimatyczne, porady na różne dolegliwości, święta przypadające w ciągu roku itp. Stronice takich kalendarzy pełne były zagadnień związanych z moralnością, dawały lekcje gospodarstwa domowego, traktowały o myślistwie, koligacjach rodzinnych. Początki wydawnictw kalendarzowych w Polsce sięgają zamierzchłych czasów, gdy chrześcijaństwo stopniowo przez kapłanów rozpoczynało ewangelizację w naszym kraju. Przybywający z Zachodu wykształceni duchowni układali liczone na wiele lat naprzód cykle wielkanocne, które dołączali do mszałów i brewiarzy. Kalendarz pochodzenia kolońskiego jest umieszczony w Sakramentarzu Tynieckim. Rękopis tegoż zabytku znajduje się w Bibliotece Narodowej w Warszawie. Od XIII wieku znamy kalendarze zakonne pisane ręcznie. Były one niezbędne w pracy duchowieństwa, w organizacji roku liturgicznego, wyznaczaniu świąt stałych i ruchomych. Pierwszy kalendarz będący, zarazem najstarszym drukiem polskim, to *Calendarium Anni Currentis 1474*, wydrukowany w języku łacińskim w Krakowie, w drukarni Kacpra Straubego. Był tylko o rok młodszy od najstarszego w świecie kalendarza wydanego w Norymberdze. Najdawniejszy kalendarz w je-

zyku polskim pochodzi z 1516 roku, z drukarni Jana Hallera w Krakowie zachowało się on jednak tylko we fragmentach. Wynalazek druku wpłynął na ogromne wzrost druku kalendarzy. Już w końcu XV wieku stały się bardziej dostępne dla ogółu społeczeństwa. W kalendarzach tych oprócz przepowiedni pogody i wróżb astrologicznych zaczęto podawać wskazówki miesięczne różnych prac gospodarskich oraz inne porady. Prawdziwa ekspansja kalendarzy książkowych przypada na wiek XIX i początek XX. Każde szanujące się pismo, przedsiębiorstwo, instytucja, a nawet osoby prywatne wydawały wtedy swoje kalendarze, prześcigając się w doborze materiału. W latach 1848 – 1863 mnożą się i nabierają niemałego znaczenia Kalendarze dla Ludu, dla odbiorców chłopskich we wszystkich trzech zaborach. Dziecko chłopskie, nauczone czytać przez organistę, a potem przez wiejskiego nauczyciela, dorastając, kontynuowało swoją edukację przez Pismo Święte, żywoty świętych, katechizm, książkę do nabożeństwa i właśnie przez kalendarz, kupowany na jarmarkach, czy odpustach. Była to lektura zawsze lekka, dająca wytchnienie po trudach pracy. W pięknej szacie utkanej ze świętych imion bohaterów narodowych, z pięknymi ilustracjami, z humorem i poradami, z wierszami i opowiadania-

mi – szedł kalendarz w lud jak dobry przyjaciel. Co miał pochwalić, to chwalił, co zganić, to ganił. Zostawał w domu na cały rok w roli dobrego doradcy. Był też często awangardą czytelnictwa i postępu na wsi. Iluż to znanym dziełom literackim utorował drogę do sławy poczyty kalendarz. Fragmenty drukowanych w nim powieści, tak zafascynowały niejednego, że ostatnie pieniądze wydawał, by tylko zdobyć upragnioną książkę. Kalendarze, jak piszą nasi wybitni historycy, spełniały w pewnych okresach doniosłą rolę, jako życiowe przewodniki dla wielmożów, duchowieństwa, a do ostatnich niemal lat przed ostatnią wojną pozostawały najważniejszą księgą mądrości dla ludzi zamieszkujących polską wieś. Były, poza elementarzem i katechizmem, pierwszą powszechną czytanką, która kształciła i wychowywała oraz utwalała ducha polskości. Kalendarz miał swoje wielkie posłannictwo zbliżania ludzi do Dobra Najwyższego i do ostatecznego celu, jakim jest niebo. Takim celowi służyły kalendarze od treści religijnej, których tak wiele wydawały zgromadzenia zakonne, redakcje pism katolickich, wielkie oficyny wydawnicze. Warto tu wspomnieć słynny w zaborze pruskim „Kalendarz Przewodnika Katolickiego” (nieosiągalny dziś na rynku antykwarycznym), Kalendarz Franciszkański, Kalendarz Jasnogórski, Kalendarz Różańcowy, Kalendarz Rycerstwa Niepokalanej, Kalendarza Posłańca Serca Jezusowego, Kalendarz Mariański, Kalendarz Królowej Apostołów, Kalendarza Brata Alberta, Kalendarz Cudownego Medalika, Kalendarz Królowej Korony Polskiej, Kalendarz w starości, czy kalendarze Karola Miarki i Tadeusza Nagłowskiego. Stare kalendarze to skarbnica wiedzy o czasach, które minęły, to historia pokoleń, które przeszły stanowiąc jedno z ogniw naszego bytu narodowego. I dlatego trzeba o nich mówić ze czcią, a te które się jeszcze zachowały z dawnych lat, poźółkle może, podniszczone trochę godne są pielęgnowania, by były świadectwem minionej historii danego domu, obyczajów i tradycji. Niech staną się pamiątką domową na najdłuższe lata jak są nią ze zgrupowane w archiwum domowym pana Jana Urygi, a najstarszy z nich pochodzi z 1895 roku. Warto dodać, że pokaźny zbiór

Cena 50 kop.

KALENDARZ

na rok
ZWYCZAJNY
1906

Wydany Staraniem
KATOLICKIEGO
TOW. DOBROCZYNNOSCI
przy kościele
Św. Katarzyny
W PETERSBURGU.

XI rok wydawnictwa

Czysty dochód ze sprzedaży Kalendarza przeznaczony jest na powiększenie funduszu Towarzystwa.

PETERSBURG.
Drukarnia Ed. Ed. Nowickiego, Grochowa № 36.
1906.

starych kalendarzy posiadają w swoich archiwach dwie filie biblioteczne Miejskiej Biblioteki Publicznej w Sankt Petersburgu, na Dąbrówce i w Olchowcach. Najstarszy z nich liczy prawie 50 lat i jest jeszcze w dobrym stanie technicznym. Zachęcamy czytelników i mieszkańców naszego miasta do przekazywania starych kalendarzy w formie daru do tych bibliotek,

a powiększą one ilość i różnorodność tematyczną istniejących zbiorów i będą cenną pamiątką historyczną, kulturową i religijną mijającego czasu.

Halina Martowicz

Literatura: J. Uryga - „Witamy Nowy Rok”.

Święto Chrztu Pańskiego – 13.01.2013.**Ogłoszenia duszpasterskie**

1. Dziś o godzinie 17.00 nabożeństwo różańcowe i zmiana tajemnic różańcowych, a po niej w salce katechetycznej na plebanii opłatek parafialny. Zapraszamy.

2. W piątek, 18 stycznia, rozpoczyna się w Kościele Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan.

3. W sobotę, 19 stycznia, wspomnienie św. Józefa Sebastiana Pelczara, patrona naszej archidiecezji. Zapraszamy do wspólnej modlitwy w intencji archidiecezji.

4. W przyszłą niedzielę kwesta na

zabytkowe nagrobki na Starym Cmentarzu. Troska o groby naszych przodków jest świadectwem naszej historycznej ciągłości i pamięci modlitewnej o naszych przodkach, ludziach często zasłużonych dla naszej społeczności.

5. Podajemy dalszy ciąg wizyty duszpasterskiej:

- 14 stycznia, poniedziałek – nawiedzać będziemy Parafian mieszkających przy ul. Jegiellońskiej, Zaulek Szwej-

ka, Wąska;

- 15 stycznia, wtorek: ul. 800-lecia, Zigmunda, Jordana, Ciepła, Niedzielskiego, Pogodna, Jezierskiego, Wesoła, Cicha, Zagrody, Śniegowa, Niecała;

- 16 stycznia, środa: Kenara, Poziomkowa, Malinowa, Jagodowa, Zielna, Stawiska, Warzywna, Środkowa;

- 17 stycznia, czwartek: Osiedle, Górna, Pszenna, Głowackiego;

- 18 stycznia, piątek: Płowiecka, Sielska, Za Potokiem, Polna (Za Torami), Jasna (Za Torami);

19 stycznia, sobota: Konarskiego.

Intencje w tygodniu od 14 do 20.01.2013 r.**Poniedziałek – 14.01**

6.30 + Roman

7.00. 1. + Stanisław

2. + ks. Adam Sudoł w dwa miesiące po śmierci

7.30 1. + Leokadia (greg.)

2. + Władysław i Zofia

18.00 + Paulina, Józef, Grzegorz Kijowscy

Wtorek – 15.01.

6.30 + Andrzej Polański

7.00 + Stanisław

7.30 1. + Leokadia (greg.)

2. o bł. Boże i potrzebne łaski dla Marii Froń

18.00 o zdrowie, bł. Boże i opiekę Matki Bożej dary Ducha Świętego dla Piotra i Marii

Środa – 16.01

6.30 + Zofia, Jakub, Czesław, Piotr

7.00 + Stanisław

7.30 + 1. + Leokadia (greg.)

2. o bł. Boże Jana i Witolda Iwańczyk

3. + Aniela i Wawrzyniec

18.00 + Maria Kędzierska 14 r. śm.

Czwartek - 17.01

6.30 + Ksawera

7.00 + Stanisław

7.30 1. + Leokadia (greg.)

2. + Mikołaj Skrechota

18.00 + Maria, Adela, Emil Kuc; + Stanisław i Marianna Domagalscy; + Julia Cyganik

Piątek – 18.01

6.30 o zdrowie i bł. Boże dla Mariusza

7.00 + Stanisław

7.30 1. + Leokadia (greg.)

2. dziękczynna w 90 r. urodzin Katarzyny z prośbą o Boże bł. i wytrwałość w cierpieniu

18.00 + Katarzyna i Jan Jakima

Sobota – 19.01

6.30 + Marian Wener 19 r. śm.

7.00 + Urban Jawień 8 r. śm.

7.30 + Leokadia (greg.)

18.00 + Jan Wach

Niedziela – 20.01

6.30 za parafian

8.00 + Jan Zimoń 1 r. śm.

9.30 + Edward Krystyński 5 r. śm.; + Marek

11.00 + Kazimierz Bogaczewicz

12.30 dziękczynna w 30 r. ślubu Jolanty i Kazimierza Pawiak z prośbą o Boże

bł. i opiekę MB dla nich

16.00 + Leokadia (greg.)

18.00 + Olga, Piotr i ++ z rodziny

Góra
Przemienienia

Tygodnik parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku

Redaguje zespół: ks. Andrzej Skiba, ks. Tomasz Grzywna.

Redaktor techniczny: Stanisław Rocha.

Adres redakcji: ul. Grzegorza 5, 38-500 Sanok;

www.fara.sanok.pl oraz **www.esanok.pl/kamery_sanok**

email: farasanok@interia.pl

Zródła zdjęć: zdjęcia własne i internet.

Wydawca: Parafia Przemienienia Pańskiego w Sanoku **Tel:** 0 13 463 19 98.

Druk: www.drukpiast.com